

Cetatea Cavalerilor

Fondator Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

DESPRE IUBIRE ȘI TRIUNGHIUL ÎMPLINIRII

Dr. Nicholas DIMA¹

Ideal ar fi că relația bărbat-femeie să fie:

- (1) Rațională, adică bazată pe prietenie și respect reciproc;
- (2) Afectivă, bazată pe iubire;
- (3) Fizică, bazată pe dragoste trupească.

O asemenea relație ar fi închisă ermetic ca un triunghi echilateral și ar conferi unui cuplu împlinire, armonie și stabilitate. Relațiile ideale sunt însă efemere și puține, astfel încât relația triunghiulară dintre parteneri e deseori incompletă. Dacă una din cele trei laturi ale triunghiului lipsește, relația poate dăinui atâta vreme cât celelalte două laturi sunt solide. În general, iubirea nu dăinuie, iar trupul îmbătrânește, ceace face că relația rațională a unui cuplu, bazată pe respect, încredere și prietenie, să fie cea mai solidă. Dacă la aceasta se mai adaugă o latură, cuplul rămâne stabil și are șanse de perpetuare. Dacă lipsesc însă două laturi ale triunghiului relația dintre cei doi devine vulnerabilă și șansele de supraviețuire se diminuează.

Viața reală nu se poate încadra însă într-un model abstract și individual oamenii simt și trăiesc în mod diferit cele trei dimensiuni ale unei relații. Unii

sunt sentimentali, alții sunt preponderent raționali, și o altă categorie prefera senzualitatea. Dacă triunghiul intim nu le oferă ceace doresc, unii parteneri se retrag în sine ori își caută satisfacții înafara cuplului. Mediul în care trăim, familia, prietenii, societatea, pot stimula menținerea cuplurilor ori pot duce la dizolvarea lor. În acest mod, fiecare cuplu își are propria sa experiență... (1964)

Și ce găsesc bărbații la femei? Armonia formelor, grația mișcărilor, gingășia gesturilor și încă altele. NB pentru începători: Formele spun mult, dar nu totul... Ce găsesc însă femeile la bărbați? Să le întrebăm pe ele.

Prima iubire - O mare neîmplinire (1960-1962)

¹ Nicholas DIMA, Arizona, SUA, 5 mai 2010 (15 Ianuarie 2023)

Uneori zâmbetul unei femei îți schimbă dispoziția. Alte semnale telepatiche extrem de discrete din partea ei nu le uiți niciodată... Îmi dorisem o mare iubire, o mare trăire afectivă și am avut-o, dar mi-a răvășit sufletul. Când mă gândesc la ce suplicii m-a supus iubirea pierdută parcă într-un doliu. A trecut totuși deși încă trepidez ori de câte ori îmi aduc aminte de ea. A meritat oare? Soarta nu își pune asemenea întrebări...

Pentru cei care susțin că sunt un om dur care judecă rațional și fără sentimente am să demonstrez contrariul. Am fost și eu îndrăgostit, ba chiar de trei ori, dar deocamdată despre prima. Am redescoperit, acest lucru când zilele trecute am regăsit jurnalul meu de acum aproape 60 de ani. Aveam vreo 24 de ani, tocmai venisem din închisoare și visam la o mare iubire. Nu a trecut mult și m-am întâlnit cu acel sentiment necunoscut până atunci care însă m-a zdruncinat. Iată câteva gânduri așternute pe hârtie în acei ani când eu nu eram nici copt și nici răscopt că azi și când mă exprimam chiar și poetic.

... O femeiușcă dulce, doi ochi albaștri și mari, doi sâni micuți, forme în plinite, m-a scos din minți... Avea doar 19 ani, dar parcă trăise trei vieți. De unde avea atâtea cunoștințe? Eu o respectăm și o păstrăm să o jertfesc pe altarul iubirii, dar m-a jertfit ea înainte de a ajunge la altar.

Există două categorii de femei și o mie de nuanțe între ele. Dona, iubirea mea platonice din tinerețe, a fost una dintre acele multe nuanțe... Am fost doi copii naivi: unul prostuț și încăpățânat, celălalt încăpățânat și prostuț. Am crescut împreună, dar am evoluat pe făgașuri diferite. Ne-am angajat într-un război pe care l-am pierdut amândoi. În final, de fapt după mai multe finaluri, m-a părăsit. Am bătut de multe ori la poarta ei, dar am găsit toate ușile închise. M-a lovit cu convingerea că îmi face bine. M-a făcut să trăiesc clipe înălțătoare ale zborului pe aripile iubirii, și apoi m-a lăsat să cad în abisul fără fund al suferinței. M-am trezit dintr-un vis frumos și m-am prăbușit într-o realitate brutală. M-am ales cu un vis răvășit. Aveam probabil nevoie de o asemenea experiență... (1964) Atunci am făcut un legământ cu cel de sus. L-am rugat să mă ajute să mă refac și am promis că voi fi bun și înțelegător cu toți oamenii care suferă.

Despărțirea mi-a provocat o adevărată maladie sufletească: insomnie, confuzie, apatie, irascibilitate, cefalee occipitală. Cred că am fost victima a caracterului meu. Am fost un „visător”. M-am lovit de mine însumi. Acum trebuie să lupt contra obsesiei post-iubire de care sufăr, dar voi învinge!

M-am luptat cu himere și coșmaruri, dar am făcut o breșă în zidul suferinței... O durere identificată și împărtășită e mai ușor de suportat. Eu nu am împărtășit totuși durerea cu nimeni. Am respins orice colac de salvare. Am abordat un zâmbet senin și am ascuns sub el tot clocotul din suflet... Suferința înobilează, te ridică deasupra evenimentelor, dar nu te ferește de ele. Timpul le rezolvă pe toate, dar cu multă răbdare pentru că nu poți sări peste timp.

Când aud melodiile pe care mi le cântă ea încep să mă frământ din nou. Îmi dau seama că încă nu m-am vindecat. Cred totuși că nici odată nu aș fi fost fericit lângă ea! Iubirea e divină, dar gustă cu grije din ea. Pe cât e de dulce, pe atât poate fi de amară. Mă voi regăsi totuși și mă voi refăce. Îmi tot spun mie însumi că va trebui să renunț la vise, dar rămân un visător. Mă simt bine și la locul meu așa cum sunt, Visurile îmi dau o bună dispoziție; îmi redau încrederea în mine și în viitor. Mă simt bine la gândul că va fi bine; deci am dreptul să visez...

Odată, toată viața mea era numai ea. Am băut paharul amărăciunii până la fund. Am căzut în prăpastia iubirii. Acum încep să mă ridic. Fac primii pași. Ce voi găsi oare când voi ajunge la lumină? O altă dezamăgire? Altfel, ea a fost ideală numai în visurile mele. Mă dor amintirile legate de ea, dar mă doare și ideea că aș putea s-o uit. Mă tem că n-o să mai pot iubi; că nu voi mai putea trăi asemenea sentimente... Voi putea iubi oare a doua oară în viață? Probabil, dar nu în aceeași formă. (File de Jurnal 1960-1962).

Versuri personale tinerești din acel jurnal regăsit după 60 de ani:

*„Toți trec și se duc, nici unul nu vine
Și nimeni nu vede iubirea din mine
Un foc port în suflet; amar mă frământă
Oftatul meu jalnic doar vantul-ascultă..*

Oo Doamne!

*M-ai alungat din lumea ta pe căi de disperare
Durerea și lacrima mea n-au mai găsit iertare.
La tine Doamne am venit plângând de atâtea ori
Și-n drum spre tine am găsit furtună, fulger, nori.*

*

*Tu ai plecat și m-ai lăsat în bezna disperării
Dar te rog mult, fetița mea, să nu mă dai uitării.
Cu ochii senini și gânditori eu voi privi-'nainte
Și voi șopti mereu în gând, iubirea mea cuminte!*

Oh, cer senin!

*Ce liniște eternă emană din tine
Și câtă furtună se zbuciuma'n mine...
Din lacrimile scurse'n numele iubirii
S-au tot născut legende ale nemuririi!
Romeo de ieri, Julieta de mâine
Și eu, cel de azi cu vise spulberate
Pe apele sâmbetei au dispărut toate..”*

(PS: Aceste versuri au fost scrise prin 1962 când aveam 25 de ani)

*

O Rugăciune

*„Să ne rugăm pentru neamul omenesc de la Adam și Eva până la cei de azi.
Să ne rugăm pentru tot neamul românesc de la cei din antichitate
până la confracții din zilele noastre.
Să ne rugăm pentru românii din toate veacurile din țară și din afara țării.
Să ne rugăm pentru martirii care au murit cu dragoste de țara și de neam.
Să ne rugăm pentru românii de azi care lupta pentru binele țării.
Să ne rugăm pentru românii care vor veni după noi
intru salvarea și mântuirea neamului.
Așa să ne ajute Dumnezeu!”*

(Caiet nr. 19, 1967)